

SMÅGRUPPEOPPLEGG
KAPITTEL 5, 7-20

JAKOB

ET BREV OM LEVENDE TRO

Forventninger og forbønn

Jakob 5, 7-20

VENT PÅ HERREN, 5,7-12.

I dette avsnittet ser vi flere typiske trekk ved de første kristnes forventninger om Jesu gjenkomst:

- Vi merker oss at det er personen Jesus de venter på.
- Jesu gjenkomst var ikke noe de fryktet for, men snarere noe de så fram imot. Livet her på jorden var for dem vanskelig og stritt, tanken på å forlate det opplevdes som god (1 Pet 1,6). Vi som lever i dag har det derimot så godt at vi frykter å miste det vi har og ser med angst fram mot Jesu gjenkomst.
- Lidelse og forfølgelse ser ut til å ha vært en del av de kristnes hverdag. Derfor formanes de til tålmodighet. Det gjelder å holde ut.
- Ingen vet nøyaktig når Herren kommer, men de kristne formanes til å gi akt på tegnene i tiden.
- Historien har mange gode forbilder på mennesker som levde i tro på tross av vanskelige tilstander (Sml Hebr 11). Jakob henviser særlig til profetene og Job.

Sammen med ordene om forventning kommer det et par andre formaninger:

(9) De kristne formanes til ikke å komme med klager mot hverandre (egentlig: sukke over hverandre). Det er altså ikke bare press som kommer utenfra som kan være et problem. Som kristne blir vi før vi vet ordet av det presset av hverandre. Vi blir oppgitt over hverandre. Dette svekker oss i kampen utad.
(12) Formaning til ikke å sverge. Sammenlign gjennomgåelsen av kap 3.

FORBØNN OG OMSORG, 5,13-18.

(13) "Ikke alle dager er like". Noen dager er det tid for lovsang, andre dager er det tid for klage. Begge deler hører med. Uansett hvordan livet arter seg, skal vi gå til Gud med det.

(14) Sykdom skal også bringes fram for Gud. Jakob sier at vi skal kalle til oss menighetens eldste, altså lederne, og de skal be for oss. Det sies ikke noe om at disse lederne har noen spesiell nådegave til å helbrede. Det ser heller ut til at de har denne oppgaven i kraft av sin lederstilling. Når det gjelder forbønn for syke, kan vi si:

- Alle kristne kan be for hverandre, også når det gjelder helbredelse.
- Noen er utrustet med en spesiell nådegave til å be for syke. (Se 1 Kor 12)
- Menighetens ledere har et spesielt ansvar for å be når noen er syke. Det er ikke bare snakk om forbønn, men også om salving med olje.

Salving er symbol på innvielse og formidling av Den Hellige Ånd. Det hele skal skje i Jesu navn.

(15) Bønn er ikke noe vi tyr til bare for å roe ned oss selv følelsesmessig. Bønn er ikke først og fremst mentalhygiene. Bønnen skal slippe den allmektige Gud inn i våre liv slik at han kan nyskape og forandre. Derfor ber vi om at den syke må bli frisk. Det er faktisk noe som er enda viktigere enn fysisk helbredelse, nemlig syndenes forlatelse. (Sml Mark 2,5)

(16) Uoppgjort synd kan hindre bønnehørelse (Jes 59,1-2; Sal 66,18; 1 Pet 3,7). Forbønn bør derfor ledsages av syndsbejennelse. Vi formanes til å bekjenne for hverandre. (Skriftemål) Kan hende er det den syke som trenger å bekjenne sine synder? Men det er også mulig, og kanskje mest sannsynlig, at det er de som skal be for den syke som trenger å bekjenne synd for å bli skikket til bønneopp-gaven.

(17-18) Elia nevnes som eksempel på at forbønn utretter store ting for Gud. Elia var "en rettferdig mann".

Å HJELPE ANDRE TILBAKE, 5,19f.

Dessverre må vi regne med at noen blir liggende etter på veien (Hebr 3,3-4,11). Derfor må vi ta vare på hverandre og vise hverandre til rette (Gal 6,1-5). Når vi fører tilbake en som har veket av fra veien, "dekker vi over en mengde synder" - vi medvirker til at Gud tilgir og glemmer alt det gale denne personen har tenkt, sagt og gjort.

SAMTALESPØRSMÅL.

1. Bruk 5 minutter til å lese Jak 5,7-20 hver for dere. Fortell hverandre etter tur hva dere særlig har lagt merke til under lesningen.

2. Hvilke tanker og følelser kommer opp i oss når vi retter oppmerksomheten mot Jesu gjenkomst? Hva opplever dere som de største forskjellene på oss og de første kristne?

3. Opplever dere at det er vanlig at kristne søker forbønn når de er syke? Hva er vanlig i den menigheten eller det fellesskapet dere tilhører? Hva er det særlig som hindrer dere i å søke forbønn når dere egentlig kunne trenge det? Hvem ville dere helst gå til dersom dere trengte slik konkret forbønn.

4. Hvordan ville dere reagere dersom en av dere begynte å leve på en måte som helt åpenbart var i strid med Guds Ord? Ville dere da gjøre noe for å få vedkommende på rett vei igjen? Hva ville dere helt konkret gjøre?